

РЕШЕНИЕ

№ 165

гр. гр. Хасково, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Геновева Р. Стойчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20215640200886 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от Д. П. И. от град Х.срещу Наказателно
постановление № 20-1253-002081 от 23.03.2021 г. на Началник - група Сектор
„Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково, с което на основание чл. 53 от
ЗАНН, вр. чл. 179, ал. 2, вр. чл. 1798, ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП на
жалбоподателя е наложено административно наказание – „Глоба“ в размер
на 200 лева, за нарушение по чл. 116 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5
от ЗДвП – административни наказания глоба в размер на 50 лева и „лишаване
от право да управлява моторно превозно средство за срок 1 месец – за
нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. В подадената жалба се
релевират оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното с нея
наказателно постановление, тъй като при съставяне на процесния АУАН и
при издаването на санкционния акт били допуснати съществени процесуални
нарушения. Първото от тях се изразявало в липсата на надлежна материална

компетентност на наказващия орган, отправят се и твърдения за некоректност на дадената правна квалификация. Жалбоподателят счита също, че не бил извършил описаните нарушения на правилата за движение, като излага конкретни съображения в тази насока. Моли съда да отмени изцяло обжалваното наказателно постановление на Началник – група в Сектор „ПП“ при ОД на МВР – Хасково, като претендира и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото процесуален представител - адв. С.П. от АК – Хасково заявява, че поддържа жалбата. В съдебно заседание, проведено на 19.10.2021 г., в което е даден ход по същество, жалбоподателят, респ. неговият пълномощник не се явяват.

Административнонаказващият орган – Началник – група в Сектор ПП при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо изразява становище по жалбата, като оспорва същата и моли да бъде оставена без уважение.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 05.10.2020 г., свидетелите В. К. В. и Д. Т. Л., двамата на длъжност „****“ в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково били на работа и след подаден сигнал от лекуващ лекар за пострадал от пътно – транспортно произшествие, а именно лицето Д. Т.Д. били изпратени да извършат проверка по случая. Най – напред контролните органи на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково посетили лечебното заведение, където снели обяснения от пострадалото лице, получило охлузвания по крака и ръката, а след това бил издирен и водачът на превозното средство, с което бил ударен пешеходецът и същият бил призован да се яви в Сектор „Пътна полиция“ при

ОД на МВР – Хасково, за да бъдат снети обяснения по случая и от него. Установено било, че транспортното произшествие било настъпило в около 09.12 часа, а сигналът бил подаден около 4 – 5 часа по – късно. След посещение на мястото на инцидента и при извършения оглед, свидетелите В. К. В. и Д. Т. Л. възприели наличието на разположени камери за видеонаблюдение в района и посетили Община Хасково. След като прегледали записа от видеокамерите, възприели движение в град Хасково, по ул. „*****“ в посока ул. „****“ на лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ****, държава България, собственост на „*****“ ЕООД, град София, който бил отдаден под наем за ползване от Д. П. И.. Движението на превозното средство било в дясната лента, като липсва спор по делото, че същото е било управлявано именно от жалбоподателя Д. П. И., като до дом № *, движещият се по тротоара отдясно по посока на движението на лекия автомобил пешеходец в лицето на Д. Т. Д. внезапно стъпил с единия крак на пътното платно без да забави крачка и без да се огледа, при това с положение на тялото странично и назад спрямо приближаващото моторно превозно средство и на участък от пътя, в който няма обозначена пешеходна пътека. В този момент бил ударен със страничната дясна част на лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ****, при което пешеходецът паднал като тялото му било отчасти на пътното платно, и отчасти на тротоара. Водачът спрял веднага, излязъл от лекия автомобил, след което пешеходецът се изправил и се отдалечил от мястото на инцидента, качил се в автомобил и го напуснал. Жалбоподателят, с управлявания от него лек автомобил марка „****“ модел „****“ с рег. №****, също напуснал местопроизшествието.

С оглед направените на мястото на инцидента констатации, въз основа на сведенията от двамата участници в транспортното произшествие и възприятията им от изгледани видеозаписи, контролните органи достигнали до извод за допуснато от жалбоподателя, като водач на лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ****, поради невнимание и непредпазливост бил ударил с предна дясна част на управлявания автомобил внезапно изскочилия от тротоара на пътното платно пешеходец Д. Т. Д., движещ се от дясно на ляво по посока на движението, с което става причина за настъпване на ПТП с ранен. С това виновно бил нарушил чл. 116 от ЗДвП - „водачът на ППС не е предпазлив и внимателен към пешеходци, особено към децата, към хората с

трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо – глухите, които се движат с червено – бял бастун и престарелите хора. ПТП“ и за неизпълнение на задълженията на жалбоподателя, като водач на ППС, участник в ПТП, доколкото без да уведоми и изчака пристигането на служителите на МВР, напуска местопроизшествието, приемайки наличието на разногласие относно обстоятелствата по настъпване на транспортното произшествие. В резултат на този извод, срещу жалбоподателя – Д.П.И. от град Хасково бил съставен на същата дата, в негово присъствие от свид. В. К. В. Акт за установяване на административно нарушение, серия ГА, бл. № 372, за нарушения, квалифицирани по чл. 116 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП, който жалбоподателят подписал, а графата за възражения и обяснения вписал, че няма такива. Препис от АУАН е надлежно връчен на жалбоподателя на датата на неговото съставяне, според изричното отбелязване в тази насока.

При издаване на наказателното постановление, станало на 15.10.2019 г., административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, след което били наложени процесните административни санкции за всяко от описаните нарушения.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на производството по делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите В. К. В. и Д. Т. Л., които макар и отчасти опосредени от показанията на други лица и от наблюденията на видеозаписи, все пак излагат впечатления относно механизма на процесното ПТП и участниците в него, за вида на причиненото увреждане. На следващо място, дава се вяра и на изложеното от тези свидетели и относно обстоятелствата, свързани с действията им, развили се след пристигането им като част от състава на патрула от Сектор „ПП“ при ОД на МВР – Хасково, посетил мястото, където е възникнало ПТП, констатациите им при огледа на местопроизшествието и на показанията им, свързани с действията, предприети по отношение на участниците в инцидента и тези, отнасящи се до съставянето на АУАН, като едноточни с останалия събран доказателствен материал. Необходимо на това място е и уточнението, във връзка с обвързващата доказателствена сила

на съставения акт за установяване на административно нарушение, че въпреки законовата повеля, тя следва да се прилага само и единствено в случаите, в които контролните органи от състава на Сектор „ПП“ при ОД на МВР – Хасково пряко и непосредствено възприемат деянието. В случаите на причинени пътни – транспортни произшествия, в съставените актове се обективират не техни преки и непосредствени впечатления, а изводи относно причините и механизма на настъпване на транспортното произшествие, градени върху възприятията им относно обективните находки и събраните данни от участниците в съответните събития, като така достигнатите изводи подлежат на съдебен контрол за тяхната обоснованост и правилност.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 116 от Закона за движението по пътищата, водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Според чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, да уведомят съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълняват дадените им указания. По силата на чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, наказва се с глоба в размер 150 лв всеки, който който не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението, а според чл. 179, ал. 2 ЗДвП, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно чл. 175, ал. 1, т. 5 от

ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. Следователно, деянията, за които на жалбоподателя са наложени административни наказания са обявени от закона за наказуеми.

При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление съдът констатира процесуални нарушения от категорията на съществени, които налагат на това конкретно основание отмяна на санкционния акт. Действително, не са допуснати пропуски в дейността по чл. 40 от ЗАНН, във връзка със съставянето в присъствие, предявяването и връчването на акта за установяване на административно нарушение лично на жалбоподателя, посочен в него като нарушител. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него в процесуалния момент на самото съставяне на процесния АУАН. Това право следва да бъде гарантирано от актосъставителя с връчване на препис от съставения акт и от наказващия орган с цел обезпечаване възможността му да реализира правото си на защита в пълен предоставен закон. Включително и в аспекта да подаде възражения срещу съставения по отношение на него акт за установяване на административно нарушение и да поиска събирането на доказателства, което изискване със самостоятелно правно значение е изпълнено. Процесният АУАН е съставен от лице, разполагащо със съответната материална компетентност без значение дали е пряк очевидец или не на транспортното произшествие и на поведението на участниците в него, доколкото е извършил проверка по случая и е изградил изводи за механизма на настъпване на инцидента и за авторството на всяко от описаните нарушения.

Съставеният акт за установяване на административно нарушение отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН, досежно необходимите реквизити в частта относно деянието по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, но що се касае до второто от описаните в него нарушения – това по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, тези изисквания не са удовлетворени и по – конкретно на т. 4 и т. 5 от цитираната норма – да се опишат нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и нарушените правни норми. Цитираните разпоредби от ЗАНН не са самоцел, а пряко кореспондират с изискването да се гарантира

правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да узнае и разбере всички факти, въз основа на които се цели да бъде ангажирана отговорността му, а последното е важно и в друг аспект. А именно да се приложи относимата за съответното нарушение правна норма, пряко отнасящо се до въпроса за законоустановеност на санкцията. В случая, жалбоподателят е привлечен към административнонаказателна отговорност за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от Закона за движението по пътищата. Тази разпоредба предвижда задължение за водач на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие в хипотеза, в която при произшествието са причинени само имуществени вреди. Тогава, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, да уведомят съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълняват дадените им указания. Тоест, актосъставителят се е ангажирал с хипотеза кое задължение не е изпълнено от страна на жалбоподателя, но същевременно при словесното описание на това деяние са налице твърдения, че при произшествието са пострадали хора. Тоест, сочи се ранен, но не и причиняването само на материални щети, настъпването на какъвто факт с юридическо значение законодателят е предвидил като елемент от обективна страна, за да възникне задължението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП за водача на моторно превозно средство, под която норма е субсумирано нарушението на жалбоподателя. Когато от пътно – транспортното произшествие са настъпили единствено материални щети, за водач, който е частник в него, действително са релевантни задълженията по чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, но не и когато има пострадали хора, в която хипотеза относимата група задължения за водачите, като участници в ПТП, са тези по чл. 123, ал. 1, т. 2, а не по т. 3, както неправилно е преценил актосъставителят. Административно – наказателно обвинение по този текст от закона обаче, релевантен в случая при твърдения за ранен, не е повдигнато въобще на жалбоподателя, а при запълване на съдържанието на необходимото словесно описание на деянието от гледна точка включването на всички съставомерни признаци от състава на нарушение, за което е повдигнато административнонаказателно обвинение, съобразно приложената правна норма, не се съдържат твърдения за обвинението по т. 3 на цитираната норма

– материални щети. Нещо повече, освен само настъпване на материални щети, задължението за водача по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП да не напуска мястото на процесното ПТП и да уведомят службите за контрол и да изпълняват техните указания, възниква само ако между участниците в транспортното произшествие има разногласие относно обстоятелствата по него, каквито твърдения също въобще няма. В конкретната хипотеза, с оглед изложеното, става ясно, че липсва необходимата релативност между словесното описание на деянието и неговата правна квалификация, явяващо се съществено процесуално нарушение. Изискванията на разпоредбата на чл. 42, т. 4 и т. 5 от ЗАНН не са формални, а следват определена логика, насочена към гарантиране правото на защита и обезпечаване възможността за съдебен контрол като специално това по т. 5 се отнася до посочването не на кои да са правни разпоредби, а на нарушенията, които са винаги и единствено възможни, поради това, че следва да съответстват напълно на словесното описание. Нещо, което в случая при съставяне на процесния АУАН не е изпълнено в необходимата степен, поради което и допуснатото процесуално нарушение е от категорията на съществените. Доколкото това нарушение е възпроизведено при издаване на наказателното постановление, то налице е основание за неговата отмяна на процесуално основание без да се обсъждат доводи по същество в частта относно деянието по пункт 2. Всъщност, за пълнота на изложението следва да се отбележи, че освен, че не се твърди, разногласие между участниците в транспортното произшествие, не се и установява, доколкото сам пострадалият, след като се е изправил, пръв се е отдалечил от мястото на удара, качил се в превозно средство и напуснал местопроизшествието, което сторил и жалбоподателят, след като преди това е бил спрял и установил последиците. Сигнал за случилото се е подаден часове по – късно, при това от дежурен лекар, а не от пострадалия, което не отменя факта на настъпване на ПТП и резултата от него, но сочи на липса на основание да се приеме обективно проявление на несъгласие на страните, като участници в транспортното престъпление при настъпването му. Още по – малко съзнаване на подобен факт от жалбоподателя, за да се приеме, че и да е налице формално обективно неизпълнение на задължение като участник в ПТП, същият го е допуснал виновно.

На следващо място, по отношение необходимостта и издаденото

впоследствие наказателно постановление по съдържанието си да отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяващ изискуемите реквизити, е необходимо да се отбележи факта, че след като е възприел описанието на твърдяното нарушение по пункт 1, въведено със съставения акт за установяване на административно нарушение е вписал, че с това жалбоподателят бил извършил: 1) „водачът на ППС не е предпазлив и внимателен към пешеходци, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо – глухите, които се движат с червено – бял бастун и престарелите хора. ПТП“, с което бил нарушен чл. 116 от ЗДвП, а същевременно като основание за налагане на административното наказание се сочи разпоредбата на чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, предл. 4 ЗДвП, визираща причиняване на транспортното произшествие поради неспазване на правилата за изпреварване и заобикаляне, които по принцип са уредени в чл. 41 и сл. от ЗДвП. С отправянето на такива твърдения, макар и ненадхвърлящи по съдържание въведените конкретни твърдения от актосъставителя в какво се изразява нарушението, наказващият орган е въвел фактическа обстановка, която не кореспондира с дадената правна квалификация на деянието и най – вече на причината за настъпване на транспортното произшествие, оттам на основанието за налагане на административната санкция. По този начин е допуснато процесуално нарушение отнасящо се и до деянието по пункт 1 от НП, което с оглед изложеното по – горе също следва да се квалифицира като съществено, а оттам и като основание за отмяна на наказателното постановление на процесуално основание, без да се обсъждат доводи по същество и в тази част. Въпреки това, следва да бъде отбелязано, че по никакъв начин не бе установено именно поведението на жалбоподателя като водач на пътно – транспортно средство да е причинило настъпването му, тоест да се явява в причинно – следствена връзка. Действително, всеки водач на ППС е длъжен да проявява необходимото внимание към уязвими категории участници в движението и конкретно към пешеходците, а така също при движение в жилищна зона да спазват задълженията по чл. 62, т. 2 от ЗДвП. Въпреки това, жалбоподателят, дори да е можел, не е бил длъжен да предвиди, че пострадалият, като пешеходец ще изскочи внезапно на пътя, без да се огледа и в положение на тялото по посока на движението – собственото му и това на управлявания от жалбоподателя лек автомобил без да дори да се извърне

назад и настрани, за да се увери, че с поведението си не бил създал опасност за движението. Нещо повече, липсвало е каквото и да е препятствие на тротоара, налагащо подобно действие, нито пък маркировка или знак на пътното платно за наличие на пешеходна пътека. Или, казано по друг начин, не поведението на жалбоподателя, а това на пострадалия пешеходец е единствено в причинно – следствена връзка с настъпилия съставомерен резултат, тъй като без допускане на нарушението от негова страна, не би се стигнало до настъпване на транспортното произшествие. Ударът се е получил по такъв начин, че водачът на лекия автомобил е бил лишен от възможност за реакция, тъй като не управляваното от него превозно средство удря пешеходеца, а на практика се случва обратното, при нарушение на чл. 113, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 114 от ЗДвП от страна на лицето Д. Т. Д.. Или в случая, изключено е и виновно поведение на водача на превозното средство.

С оглед тези съображения, наказателното постановление, в обжалваната част подлежи на отмяна, поради допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и при издаване на санкционния акт, както и поради необоснованост и неправилност на наказателното постановление.

Предвид изхода на спора, и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в тежест на административнонаказващия орган, следва да бъдат възложени направените от жалбоподателя разnosки за заплащане на възнаграждение на упълномощен по делото адвокат, с оглед представените доказателства, че същите са действително сторени от страната по делото, като не е отправено искане от другата страна за намаляването му, поради прекомерност, което да налага да се изследва въпросът за съответствието с фактическата и права сложност на делото.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-1253-002081 от 23.03.2021 г. на Началник - група Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Хасково да заплати на Д. П. И. от град Х., бул.

„****“ № 1*****, ЕГН: ***** сумата в размер на 150 лева, представляваща направени по делото разноси за възнаграждение на упълномощен адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: